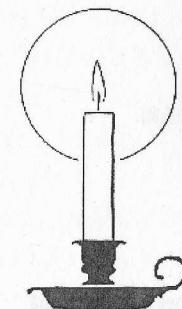

INSULA ÎMBLÂNZITORULUI DE FURTUNI

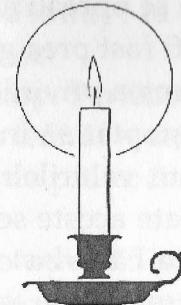

CATHERINE DOYLE

EDITURA
UNICART

Băiatul încercă să-și înăbușe frica. Undeva în adâncul pământului se trezea încă o dată bezna, o negură mai sinistru decât orice ar fi văzut lumea până atunci.

Era totuși prea târziu ca să mai fie oprită.

Capitolul unu

INSULA ADORMITĂ

Fionn Boyle stătea pe un scaun de plastic, aplecat, cu brațele lipite de corp și cu bărbia în piept, și făcea eforturi să nu vomite peste pantofi.

Feribotul mugea. Fără să vrea, îi observă marginile ruginite, vopseaua albastră, scorojită, și horul care suna ca o vacă muribundă. Nu voia să-și închipui câtă apă de mare ar fi trebuit să înghită ca să se înece. În acel moment, Tara nu se uita la el, însă Fionn știa că surorile adulmecă frica. Atât i-ar fi trebuit, să dea afară masa de prânz...

Și colac peste pupăză, după ce că ședea îngheșuit între două bătrâne care trăncăneau întruna, mai avea și telefonul mort în buzunar. Nu avea semnal, nici măcar o liniuță. Din când în când,

doamnele în vîrstă se opreau și molfăiau câte un secret, de parcă ar fi fost prea greu de digerat. Pe alocuri, băiatul le simțea privirile pe conturul feței, ca și cum s-ar fi așteptat să intre și el în vorbă. Totuși, în mare parte, valurile răgeau suficient de tare cât să încee toate aceste senzații.

Cel mai grav era că avea oceanul chiar sub el. În cele mai negre coșmaruri ale lui, acesta îl trăgea în adâncuri și îl asimila. Atunci se trezea brusc, nădușit tot.

Aerul mării îi ardea plămânii și-i întepă obrajii, în timp ce privea cum se făcea nevăzut uscatul, mai întâi ca o pată verde la orizontul cenușiu, iar apoi ca un mare nimic.

Îi era deja dor de smogul din Dublin, de zgomotul lucrărilor rutiere, de şinele de tramvai neterminate care străbateau orașul și de turistii grăbiți de pe trotuare. Nu se gândeau niciodată dacă îi plăcea sau nu tot acel tumult al orașului în continuă mișcare, ci doar că îi era familiar, iar pentru Fionn familiaritatea însemna „acasă”.

Toată situația asta era orice, numai familiară nu. Tara stătea la prora vasului, cu picioarele plantate pe balustrade, de parcă urma să se arunce în ocean. Părul negru îi zbura în vînt, despletit și încâlcit, ca niște parâme. Se întoarse și îl căuta cu privirea în aglomerația de pasageri.

- Hai încocace, Fionny! Ia uită-te la valurile astea! Sunt gigantice!

El scutură din cap. Feribotul se legăna și stomacul lui îi ținea isonul - sus, jos - până când conținutul mesei de prânz începu să-și facă loc spre gât.

- Nu fi copil! îl tachină Tara.

Fionn și sora lui erau cam de aceeași vîrstă. Își amintea de vremea în care fuseseră aproape prieteni. Avea impresia că avuseseră și ceva în comun, până în ziua în care ea împlinise treisprezece ani și el nu trecuse de unsprezece, când, brusc, ea devenise mult prea înțeleaptă și mult prea deșteaptă ca să mai petreacă timp cu el ori să mai joace jocuri video împreună. „M-am maturizat, Fionny. Am alte pasiuni.”

Habar n-avea cum măsura ea maturitatea, căci, în multe seri, tot el era cel care pregătea cina pentru toți trei, în timp ce Tara își băga toată mâna să scoată Nutella din borcan, ca Winnie-the-Pooh, și tot ea țipa de se cutremurau pereții de fiecare dată când vedea un păianjen.

Fata îi rânji disprețitor peste umăr, apoi se cățără și mai sus pe balustradă, ca să poată privi peste coama valurilor. Deja părea că avea să plongeze, doar ca să-i arate lui că putea face asta. Lui Fionn i-ar fi plăcut ca ea să cadă peste bord și să se încee puțin. Nu cât să moară, ci doar cât

să apuce să apară un pește și să-i mănânce acea parte din creier care o făcea atât de nesuferită.

Reveni cu privirea asupra orizontului încețoșat, căutând un punct fix care să-l ajute împotriva răului de mare. Îi spuse mama lui că asta îl va ajuta, cât era vasul în mișcare. Fusese ultimul lucru pe care i-l zisese înainte să-și ia rămas bun în Dublin, atunci când ea avea ochii senini și zâmbetul trist. Apoi, deodată, Fionn se trezise cu nasul lipit de geam, în mașina vecinului, care hurducăia pe drumul de țară, în timp ce o lăsau în urmă.

Acum aștepta să apară în zare insula despre care le povestea mama când era el mic, cu ochii sticloși și cu privirea pierdută în gol. Uneori, insula era un loc frumos, alteori, era unul trist, necruțător, care nu avea nimic de oferit în afara de amintirea tatălui lui, demult pierdut în mare. Tot ce știa cu certitudine era că Arranmore o bântuia și că el nu putea să-și dea seama niciodată dacă asta era mai mult de bine sau mai mult de rău, ci doar că locurile pot avea la fel de multă importanță ca oamenii și că, dacă le lași, te pot influența la fel de mult.

Tara se dădu jos de pe balustrada din fața feribotului, traversă puntea țopăind și se aplecă, până ce ajunse nas în nas cu el.

– Chiar trebuie să ai mutra asta deprimată?

Îi displăcea felul în care sora lui arunca acest cuvânt, aşa, la întâmplare. „Deprimat”. Parcă ar fi vorbit de o culoare pe care o purta în mod special, ca și cum ar fi fost ceva ce poți fi, după care poți alege să nu mai fii. Și-apoi, pentru ea era ușor să fie entuziasmată în legătură cu toate astea, fiindcă vizitase insula cu o vară înainte și reușise cumva să-și facă prieteni.

– Nu vreau să merg, mormăi el. N-am de gând să mă prefac că vreau.

– Tu nu vrei să mergi niciodată nicăieri, sublinie Tara. Nu faci decât să stai în casă și să joci jocuri video, la care oricum nu te pricepi. Ești foarte plăcătisitor.

Fionn voia să-i răspundă că și-ar fi dorit să fi rămas cu mama acasă, să poată sta lângă ea, chiar și atunci când ea nu părea să-l vadă. Ar mai fi spus și că nu era atât de nepriceput la jocuri video și că se descurca de minune, dar nu reuși să scoată decât atât:

– Taci!

Tara scoase din buzunar o ciocolată Mars, pe care o cumpărase dintr-o benzinărie în drum spre feribot, când bătrâna doamnă Waters își desfăcuse portofelul înflorat, plin cu monede și le zâmbise cu toți dinții: „Luați-vă orice doriti, dragii mei!”

Mușcă din ea și, cu gura încleiată de caramel, spuse:

- E o aventură, Fionny!

Se uită dintr-o parte în alta, apoi coborî tonul:

- Locul ăsta e magic. Stai să vezi!

- Ai impresia că e magic doar pentru că ai cunoscut un băiat anul trecut, comentă el, cu un dezgust profund și stăruitor.

Fata clătină din cap.

- Nu, de fapt cred că e magic fiindcă există tot felul de secrete pe insulă.

El încercă să înlăture cu mâna miroslul de ciocolată care îi ajunsese la nas.

- Ce fel de secrete?

- Nu pot să-ți spun! răspunse ea, cu un licăr triumfător în ochi.

Fionn suspină.

- Nu-mi vine să cred că nu scap de tine toată vara.

- Păi nu mi-aș face prea multe griji, că eu sigur n-o să-mi petrec timpul cu tine.

Își încrăți nasul, strângându-și laolaltă pistriui.

- Poți sta cu Bunul.

- Deja-mi place mai mult de el decât de tine, zise Fionn repede.

- Nici măcar nu-l cunoști.

Băiatul deschise pumnul și dezvălui biletul de feribot, mototolit.

- Până și bucata asta de hârtie îmi place mai mult decât tine.

Tara îi vântură batonul de ciocolată pe la nas.

- Te porți ca un copil!

- Ba nu!

Fionn așteptă ca ea să-și întoarcă privirea și aruncă ghemul de hârtie spre ea. Îl văzu cum se prinde în vârfurile șuvițelor de păr și atunci se simți un pic mai bine. În golf, un pescăruș plonjă ca un vârtej și mângâie marea cu aripa. Tipă sălbatic și, chemată parcă la datorie, insula se ivi în întâmpinarea lor.

La suprafața apei se ridicau, bolborosind, mănuuchiuri de alge de un verde-închis, care formau delusoare și se rostogoleau unele peste altele. Printre clădirile vechi, înghesuite una în alta de-a lungul debarcaderului, acolo unde nispul era tocit și tare, se întrețăiau niște drumuri nepavate. Locul părea bizar de pustiu, ca și când întreaga insulă dormea dusă.

Arranmore. Era exact aşa cum și-o imaginase Fionn: o pată uitată, la marginea lumii. Locul perfect în care să vină un suflet ca să moară.

Tara se cocoță din nou pe balustradă și el simți cum se pleoștea, ca un balon gigantic. Urmărea punctele neclare de pe insula îndepărtată, care devineau treptat oameni, magazine, case și mașini, și mult prea multe bărci de pescuit ca să le mai numere. Încercă să și-o imagineze pe mama lui aici, în acest loc ciudat, cum ar rătăci pe ponton ori

s-ar furișa în magazinul de la colț, ca să cumpere pâine și lapte, sau chiar pe mal, privind oceanul, cu brațele strânse în jurul ei. Din păcate nu reușea, oricât de tare se străduia.

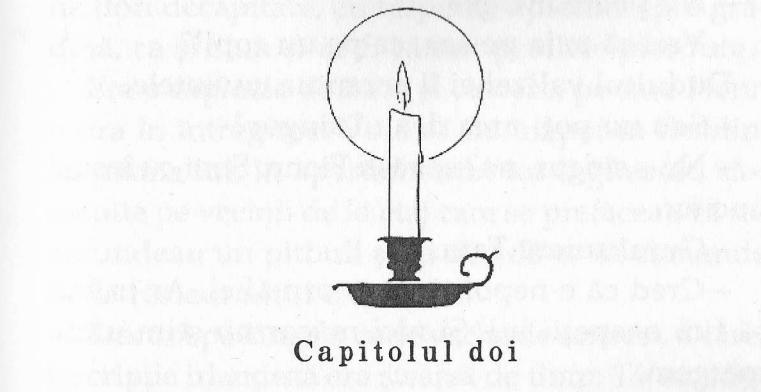
Atunci când, în sfârșit, feribotul mormăi la intrarea în port, Tara sări pe insulă, fără să arunce măcar o privire înapoi. Fionn rămăsese încremenit pe marginea debucaderului. Era ceva în neregulă. Pământul vibra sub el și cel mai mic tremur îi zgâlțâia tălpile, ca și cum ar fi avut pașii cu mult mai grei decât erau în realitate. Briza se dădea peste cap, dansa în jurul lui, îi sufla părul în ochi și aerul înapoi, în plămâni, până când avu cea mai absurdă senzație, cum că insula își deschidea brațele ca să-l primească cu drag.

Cercetă cu privirea crestele promontoriului. În depărtare, la marginea golfului, acolo unde tufele de măceș și ferigile se încăierau pe o stâncă joasă, în pantă, răsărea o colibă din sălbăticie. Fumul se încovoia ca un deget la ieșirea din horn.

Vântul îl împinse pe debucader. Fumul cenușiu se tot ridică și se răsucea pe fundalul cerului îmbujorat. Îl chema la el.

Fionn aproape că-i auzea șoaptele în urechi: o voce pe care nu o mai auzise vreodată, un glas care îi zbârnâia în vene și în oase, dar pe care se străduia, cât putea de bine, să-l ignore.

– Vino! îl ademenea. Hai acasă!

Capitolul doi

COLIBA LUMÂNĂRARULUI

Casa lui Malachy Boyle respira, Fionn era aproape sigur de asta. Se umfla și se dezumfla, dincolo de tufele de măceș încâlcite și, din când în când, trăgea cu ochiul la ei. Rotocoalele de fum încă se ridicau la cer, dar nici urmă de bunic.

– Hai mai repede! mormăi Tara.

Valiza fetei scuipa pietre spre fratele ei, în timp ce o trăgea după ea pe drumul îngust.

– Aș vrea să ajung totuși secolul asta!

– Nu știe că venim?

Fionn se uita când la drum, când la casa din față.

– N-ar fi trebuit să ne aştepte pe chei?

– E bătrân, răspunse Tara.

- Nu poate merge?
- Vrei să te ia pe sus, ca pe un copil? Duduitul valizei ei îi accentua cuvintele.
- Sau nu poți urca dealul singur?
- Nu-s singur, nu? se răstă Fionn. Sunt cu însuși Lucifer.
- Gura! șuieră Tara.
- Cred că e nepoliticos, mormăi el. Ar trebui să fim oaspeții lui. Și nici măcar nu știm unde mergem.
- Eu știu unde mergem. Am mai fost aici, doar că ultima oară nu erai și tu, ca să mă ții pe loc.
- Băiatul își dădu ochii peste cap. Aveau o întârziere de aproape cinci minute, atunci când ateriză o albină pe umărul Tarei. O alergă de jur împrejur pe promontoriu, timp în care ea țipa și țopăia, ca și când ar fi fost urmărită de vreun urs grizzly imens.
- Atunci condu-mă, Columb! zise el, călcând apăsat în urma ei.

Nu credea că era posibil să-i scadă și mai mult așteptările. Și totuși. Coliba era mică și turtită, cuibărită bine în sol și îngropată într-un amalgam de copaci și spini. Marginile zidăriei trăgeau cu ochiul în afară, acolo unde se cojise vopseaua albă. Acoperișul era făcut din plăci de ardezie, dar de jur împrejur unele erau ciobite și bucăți rupte din ele erau prăvălite în șanțuri. Ferestrele erau încețoșate de murdărie și pervazurile aglomerate

de flori decapitate, cu tulpinile aplete spre grădină, ca și cum și-ar fi căutat petalele pierdute.

Era o explozie de haos și culoare, pe care Fionn o ura în întregime. Voia să fie înapoi în Dublin, cu mama lui, în apartamentul lor înghesuit, să-i asculte pe vecinii de la etaj care se prefăceau că nu ascundeau un pitbull și să decidă ce să comande de la restaurantul chinezesc.

Trecuă pe lângă o cutie veche de scrisori, a cărei inscripție irlandeză era ștearsă de timp: *Tír na nÓg*: „Tărâmul tinereții”. „Ce ironie!” se gândi Fionn. Apoi făcu o notă mentală, ca să nu uite să verifice încă o dată ce însemna, de fapt, cuvântul „ironic”, înainte să-l spună cu voce tare în fața Tarei.

- Poarta scârțăi încet când o închise în urma lor.
- Sumbru, nu?

Tara nu se obosea să vorbească în șoaptă, în ciuda faptului că deja se aflau în ceea ce s-ar putea numi „grădină”, dar care pentru el arăta mai degrabă a salată.

- Și înăuntru e la fel de deprimant.
- Deprimant. Iar cuvântul asta. Fionn se întoarse foarte încet.

- De ce ar vrea cineva să locuiască aici? Mă rog, bănuiesc că e singurul loc care m-ar suporta.

Se opri și săngele îi năvăli în obrajii. Bunicul stătea în ușa colibei. Era o namilă de om, înalt și subțire, cu capul chel și lucios, o față lată și un